

Iz risb idrijskih realcev.

Kaj nam je pripovedoval naš dedek.

Piše A. Pesek.

1. Slabota.

(Dalje.)

XII.

tem je povedala kraljična zgodovino zakletja. Njihov oče je bil mogočen kralj, ki je imel dvanajst hčerá in le enega sina. Tega je ljubil nad vse ter mu iz slepe ljubezni dovoljeval vse in tako se je sin prevzel ter izpridil. Postal je predrzen in hudoben. Oče ga je sicer svaril, a bilo je že prepozno,

Ko je mati kraljica zbolela, so poklicali najslavnejše zdravnike, a nobeden ni mogel pomagati — vsi so žalovali za njo, le sin se je vedel prevzetno; ni maral bolne matere. Mati ga je poklicala k sebi, da bi mu dala svoj materinski blagoslov, a sin ga ni maral ter se je ošabno norčeval. Mati je bridko zaplakala; tedaj pa je vstopila stara beračica ter rekla, naj mati prekolne nehvaležnega prevzetnega sina.

„Ne morem!“ je vzdihnila mati, kraljične pa so pokleknile k materini postelji ter prosile odpuščanja za nêvrednega brata.

„Bog me je poslal,“ je dejala beračica, „da kaznujem nehvaležnega sina, a ker ga ljubeče materino srce ne more prekleti, ga ne morem kaznovati. Kaznovala ga pa bom, ko ti, mati, umreš.“

To rekši je šla pred grad ter sedla na stopnice in niso je mogli odpraviti ne izlepa ne izgrda. Oče se je tako prestrašil, da je zbolel, umrla sta z materjo oba isti dan. Ko so ju pokopali, je beračica zaklela kralje-

viča v zmaja, ki je zletel v morje ob deveti deželi. Kraljične so postale črne kakor zamorci, a ministri, gospoda, služabniki in ljudstvo — so se izpremenili v zvezi, ptice in ribe.

Ko so bile kraljične same, so bridko jokale. Beračica jih je potolažila, rekoč: „Rešiti vas more le tisti, ki jako ljubi svoje starše in svoje brate, in da se vam ne zgodi kaj hudega, se izpremenim jaz v psa ter vas bom čuvala.“ In izpremenila se je v velikega črnega psa, ki jih je spremljal vsepovsod in jih čuval.

„Gospoda,“ je nadaljevala najstarejša kraljična, „rešeni smo vsi prekletstva, in rešeli so nas ti-le bratje. Rešil nas je Slabota, ki je premagal zmaja, našega zakletega brata, in v zahvalo za njegovo junaštvo mu odstopam prestol in vso kraljevo čast in moč ter vse kraljevstvo.“ Stopila je s prestola ter šla k Slaboti.

Po dvorani pa je zaoril klic: „Živio, Slabota, naš kralj!“

Najstarejša kraljična je prijela Slaboto za roko ter ga odvedla k prestolu. Slabota pa je izpregovoril: „Velecenjene kraljične, slavna gospoda! Jaz nikakor ne sprejemem kraljevske časti in oblasti, ker tega nisem zaslužil. Pač pa prosim, naj bo kralj moj najstarejši brat, ki je bil z menoj in vsemi brati vedno ljubezniv, ki je mene čuval in ki je bil tudi pri vojakihi povišan za narednika.“

Govorili so še nekoliko, a ker Slabota nikakor ni hotel prevzeti kraljevstva, ga je prevzel najstarejši brat, ki je bil narednik.

Pokleknil je pred najstarejšo kraljično, ki mu je ogrnila kraljevi plašč, opasala meč, dala žezlo v roko ter mu položila kraljevo krono na glavo. — Kraljičnam so gospodične, bratom pa gospodje ogrnili krasne plašče, ki so jih prinesli.

Najstarejši brat gre k prestolu, kraljične in bratje pa se zberejo okrog njega, in nepopisno veselje zavlada po dvorani in med ljudstvom pred gradom, zakaj imeli so zopet kralja, rešeni so bili zakletja in upravičeno so torej pričakovali boljših časov.

Ministri so potem dejali, da se mora kralj oženiti s katero kraljično in domenili so se, da vzame najstarejši brat, kralj, najstarejšo kraljično, starejši starejšo itd. po vrsti, najmlajši brat, Slabota, pa najmlajšo kraljično. Da pa bo veselje dlje časa trajalo, so določili, da se ne bodo oženili vsi naenkrat, temveč po vrsti, prvi mesec najstarejši, drugi mesec starejši itd., dvanajsti mesec pa Slabota.

Pričeli so s pripravami za gostijo najstarejšega brata, kralja, z najstarejšo kraljično. Niso pozabili bratje na svoje starše, temveč poslali so zlato kočijo z dvanajstimi konji po očeta in mater. To sta vam bila vesela, ko sta zopet videla svoje sinove zdrave in črvste in celo tako bogate, imenitne gospode; najstarejši je bil celo kralj!

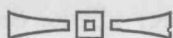
Ko je minila gostija najstarejšega brata, kralja, so pričeli s pripravami za gostijo starejšega brata s starejšo kraljično. In tako so se veselili ter vsak mesec obhajali po eno gostijo. Vsem je mineval čas hitro, le Slabota je štel tedne in dneve, kdaj pride njegova poroka na vrsto. Misli so mu

uhajale v deveto deželo in ni vedel, kako bi napravil, ali bi se tukaj oženil ter ostal tukaj ali pa bi šel v deveto deželo ter tam oženil cesarično ter postal mogočen in slaven cesar.

Povedal je bratom svoje misli, da bi šel nazaj v deveto deželo. Pri-govarjali so mu sicer, da bi ostal pri njih, a vendar so mu tudi privoščili srečo, da bi postal cesar. Najmlajša kraljična, ki je zaradi prebite žalosti bila bolehnna, je dejala: „Dragi naš rešitelj! Le idi nazaj v deveto deželo, kjer te čaka sreča in veselje; jaz se itak ne bom možila, ker sem bolehnna, ker sem preveč prejkala, ko sem bila sama tukaj.“

In tako se je dvanajsti mesec po svoji vrnitvi iz devete dežele od-pravil Slabota zopet na pot v deveto deželo. Poslovil se je presrčno od vseh, najbolj pa od matere in očeta in odjezdil nazaj v — deveto deželo.

(Konec.)

Cesarski lovec.

Spisal Ivo Trošt.

sem-le v gozd.

esarja Jožefa II. je na lovu v dunajski okolici ujela ne-vihta s ploho. Sam in do niti premočen se je zatekel vedrit v uborno gozdarsko kočo. Doma je bila le go-spodinja z majhnim otrokom v zibelki. Zgovorna mlada ženica ni poznala cesarja ter je zaradi tega govorila z njim preprosto in zaupno kakor z vsakim navadnim ce-sarskim lovcem, ki so često prihajali plašit divjačino

Ko se je njegov prihranek povečal, da ga je začel opozarjati že sam Kern, naj poskrbi, da mu bo denar donašal tudi pošten dobiček, je začel Rudi jemati sam kar cele oddelke gozda, da ga je potem obdelal na svoj račun in prodal. Gospodar je imel zato manj skrbi, Rudi pa lep dobiček.

Kern mu je odkazal v bivališče to-le kočo, odkoder ni daleč k de-lavcem. Poleg koč je tudi nekaj njivic in travnikov, ki sme z njimi Rudi upravljati po svoji volji.

Sedaj imata že toliko, da bi se s Kernom pogodila za ta svet in ga plačala. Treba jima samo še 200 goldinarjev, ki bi pa Kern zanje lahko počakal, saj je bogat mož, in Rudi mu je s svojo zvestobo pridobil in pri-